

Medlem og hans Parti have, og den faa de have. Jeg anser den ikke for at være rigtig, men det kan man altid diskutere om. Men det ærede Medlem maa tilgive os, at vi ikke just ere parate til at gaa ind paa en Ordning, der paa den Maade vilde foregribe Fremtiden, naar vi have den Opfattelse, som jeg for Resten tidligere har haft Lejlighed til at udtale, at det har sin Betydning for Skolevæsenet, for Skolens Arbejde i Befolkningen og dermed ogsaa for Lærerne, at det i saa høj Grad som muligt ses og skønnes og forstaas, at det er Befolkningens Skole, ikke Statens Skole. Er der noget, som er uheldigt for Skolens Arbejde, altsaa ogsaa for Lærernes Gerning, er det dette, at det i den almindelige Bevidsthed skulde komme til at staa, som om det var Staten, der havde den Forpligtelse at sørge for Undervisningen og ikke Forældrene selv. Jeg vil gerne, at Ansvaret skal ligge saa nær som muligt op ad Forældrene, og derfor er jeg ikke parat til at gaa med til det Skridt, som her gøres i Retning af at — jeg havde nær sagt indsmugle et Statistiskud under Skin af Dyrtidstillæg paa den Maade, at man siger, at Staten skal refundere en Del af Kommunernes Udgifter.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, som maaske have været noget udførligere, end det sædvanligt i et Gensvar maa siges at være nødvendigt, men jeg har overfor dette Spørgsmaal gerne villet gøre mit til, at det saa klart som muligt kunde ses, at der i Virkeligheden slet ikke her er Tale om et Dyrtidstillæg, men kun om at slaa fast, at naar vi gaa til en Revision af Lærerlønningerne, skal Staten udrede Halvparten af den Lønforøgelse, som vi alle ere enige om, at Lærerne skulde have.

**Martin Madsen Halsted:** Der var i den ærede sidste Talers Udtalelser et Par Punkter, som jeg gerne vilde dvæle et Øjeblik ved. Det ene var de Oplysninger, han gav med Hensyn til den paatænkte Kirke i Vanløse. Jeg glemte nemlig i de korte Bemærkninger, jeg gjorde i Gaar, at gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) maa have taget fejl paa dette Punkt, naar han siger, at Præsten andrager om at faa bygget en Præstegaard paa en dertil skænket Grund, uden at Ministeriet ved noget om det; thi det følger af sig selv, at Ministeriet ikke kan anvise Pengene til Udbetaling, før det har faaet Gavebrevet og er kendt med alle de

Forhold, som staa i Forbindelse dermed. Det er overhovedet en Betingelse for, at Pengene kunne udbetales. Enten Gavebrevet eller Skødet maa være tinglæst forinden, og alt maa være i Orden. Derfor er det af det ærede Medlem anførte ganske utænkeligt; ellers vilde der være begaaet temmelig betydelige Fejl fra de ministerielle Kontorers Side, og det tør man dog ikke forudsætte.

Den ærede Ordfører sluttede med at sige, at det var Meningen, at det skulde høres ud over Landet, hvem der vil støtte Folkeskolens Lærere. Jeg vil nu for det første gøre opmærksom paa, at den Gruppe, hvortil jeg hører, og jeg selv personlig i al min Virksomhed altid have støttet Folkeskolens Lærere. Der er altsaa ikke nogen Grund til at underlægge Forslaget om et Dyrtidstillæg et saadant Motiv som det, der er indesluttet i denne Udtalelse af den ærede Ordfører. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det ikke altid i denne Sal har været tilladt at underlægge sine Modstandere paa et enkelt Punkt den Slags Motiver. Dermed mener jeg tilstrækkelig at have protesteret mod dette.

Jeg vender mig dernæst til selve Sagen og vil der gerne gøre nogle Bemærkninger overfor den højtaerede Minister. Han spurgte, hvorfra jeg har faaet den Opfattelse, som han syntes at finde højst mærkværdig, at denne Sag skulde behandles af en Kommission, altsaa at Skolelærernes Lønningssag skulde behandles i den eventuelle Kommission, som skal tage hele Lærervæsenet, Seminarvæsenet osv. op til Undersøgelse. Det er slet ikke saa underligt, at jeg har faaet denne Opfattelse og gjort mig til Talsmand for den, thi det er noget, man kan høre fra forskellige Lærere, og det er ikke saa underligt, at nogle af dem tænke saaledes. Det maa nemlig erindres, at det er noget ret almindeligt fra Rigsdagens Side at handle saadan. Jeg vil saaledes minde om, at for Jernbanevæsenets Vedkommende blev Lønningsloven afgjort sammen med Organisationsloven. Jeg vil endvidere minde om, at Spørgsmaalet om Officerslønningerne, en Sag, der stadig venter paa sin Løsning, er henvist til Forsvarskommissionen. Og for endelig at tage det, som ligger allernærmest i denne Forbindelse, sidste Gang Lærerne fik deres Lønninger ordnede, var det netop gennem Organisationsloven. Det forekommer mig derfor, at der slet ikke er noget urimeligt i, at mange gaa ud fra, at de ikke ville kunne vente at se et Lønningslovforslag virkelig